

Nr 99.

Av herr **Johansson** i Trollhättan, *angående uppflyttning av yrkesinspektionens befattningshavare i högre klass i rese-reglementet.*

De under krigsåren alltså stegrade prisen på livsmedel och andra för uppehållet nödvändiga varor ha tvingat statsmakterna att ingripa hjälpende och stödjande, varigenom befolkningens svårigheter kunnat i ej ringa grad lindras. Sålunda har bl. a. statens tjänstemän kommit i åtnjutande av krigstidstillägg och krigstidshjälp, som varit av beskaffenhet, att de denna hjälp förutan skulle ha dukat under vid de samlade svårigheternas tryck.

Emellertid ha en del statstjänstemän, vilka ha sin huvudsakligaste uppgift förlagd till plats utom den ort där de äro bosatta och således största tiden av året vistas på tjänsteresor, haft att kämpa med svårigheter, i det att den ersättning, som enligt gällande resereglemente utgår till dem för dessa resor ej på långt när motsvarar de kostnader som äro förenade med desamma.

Den provisoriska höjning av de i resereglementet fastställda dagtraktamenten, som av 1918 års lagtima riksdag genomfördes och som innebar en höjning av 3 kronor i varje reseklass, var synnerligen otillräcklig redan då och motsvarar för närvarande i ännu mindre grad den verkliga ökningen.

Den kår av statstjänare, som mer än de flesta drabbats av de svårigheter ett otillräckligt dagtraktamente vid tjänsteresor medför, är befattningshavare vid yrkesinspektionen, vilka enligt dess instruktion till stor del av året måste vistas på resor. Yrkesinspektörerna äga att för sina tjänsteresor debitera enligt tredje klass i resereglementet med ett dagtraktamente av 14 kronor, yrkesinspektörernas assistenter enligt fjärde klass med ett dagtraktamente av 11 kronor och underinspektörerna vid yrkesinspektionen enligt femte klass med ett dagtraktamente

av 9 kronor. Det inses lätt, hur omöjligt det är att utan förlust företaga resor mot denna ersättning, då hotellens taxor stigit med flera hundra procent. Det synes mig ligga en fara däri, att de i resereglementet fastställda låga dagtraktamentena ofördelaktigt inverka, då det gäller fullföljandet av den uppgift yrkesinspektionens befattningshavare ha sig förelagd ifråga om en effektiv tillsyn av lagen om arbetareskydds tillämpning. Villigheten att företaga tjänsteresor, på vilka för varje dag göres en större eller mindre förlust, måste givetvis avtaga och skyddstankens förverkligande i vad det gäller skydd mot arbetets faror uppnås icke i avsedd utsträckning.

Det bör därför vara angeläget tillse, att den ytterst viktiga sociala uppgift, som yrkesinspektionen fått på sin lott, icke stäckes av svårigheter av här nämnda slag, i synnerhet som dessa utan avskräckande kostnader för statsverket kunna undanröjas. Med en höjning av dagtraktamentet skulle detta ernås och bör därför skyndsamt företagas.

Den omständigheten att en revision av gällande resereglemente förestår synes ej böra hindra, att en ytterligare provisorisk höjning för nämnda befattningshavare av riksdagen beslutas. Den form härför, som förmånligast skulle kunna väljas, synes mig vara, att tjänstemännen ifråga uppflyttades i närmast högre klass i resereglementet, varigenom de, utan någon ändring av reglementets bestämmelser, skulle komma i åtnjutande av högre dagtraktamenten, och därmed också komma i tillfälle att med större intresse ägna sig åt sin krävande uppgift.

Med stöd av vad sålunda anförts, hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att yrkesinspektionens befattningshavare, yrkesinspektörer, assistenter och underinspektörer uppflyttas i närmast högre klass i Kungl. Maj:ts resereglemente av den 13 dec. 1907 och sålunda för sina tjänsteresor äga att debitera enligt bestämmelserna i resp. 2:a, 3:e och 4:e klasserna i nämnda reglemente, samt att detta må träda i kraft från början av 1919.

Stockholm den 18 januari 1919.

A. L. Johansson.